รายงาน

'เพียว'ม.หาดใหญ่ รักดนตรีไม่ทิ้งการเรียน

(ต่อจากหน้า 1C)

ช่วงอายุเริ่มต้นของการฝึกกีต้าร์อายุประมาณ 16 ปี ตอนนั้นเราคิดเลยว่าเราเริ่มชอบมัน ในช่วงแรกมีคิดไว้บ้างว่าจะเตรียมตัวที่จะเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย แต่ช่วงที่เข้ามัธยมปลายในช่วงปวช.ได้เข้าไปเรียนต่อที่โรงเรียนพาณิชยการหาดใหญ่ ทำให้เลือกดูโรงเรียนที่เน้นกิจกรรมให้ทำ จึงตัดสินใจไปเรียนที่นั่น

ช่วงที่เรียนอยู่พาณิชยการหาดใหญ่ก็มีการแข่งขันเรื่องดนตรีมาโดยตลอด และเป็นนักดนตรีของโรงเรียน ในช่วงนั้นจะมีการแข่งขันระดับภาคอยู่เสมอ ถ้ามีงานแข่งที่ไหนก็จะพยายามไปแข่งอยู่โดยตลอด เพื่อหาประสบการณ์ให้กับตัวเอง

การที่ผมตัดสินใจมาเรียนดนตรีที่นี่เนื่องจากมองเห็นคุณภาพหลายๆ อย่าง ทั้งอาจารย์ผู้สอน เครื่องมือ เครื่องดนตรี มีความทันสมัยและรองรับความต้องการของเราได้ มีความสะดวกในเรื่องของการเดินทาง และที่นี่เปิดเป็นแรกที่มีสาขาของดนตรีสมัยนิยม และน่าสนใจ ทางครอบครัวก็มีส่วนในเรื่องของการตัดสินใจเรียนที่นี่ด้วย ทางครอบครัวก็สนับสนุนเต็มที่ในเรื่องของการเรียนในสายนี้

การที่ผมชอบเล่นดนตรีนั้น การเรียนก็ต้องไม่ทิ้ง โดยจะแบ่งเรื่องของการเรียนไว้ให้ดี พยายามทำการเรียนให้ดีพอๆ กับที่เราเล่นดนตรี ถ้าเราเล่นดนตรีดี แต่การเรียนไม่ดีผลลัพธ์โดยรวมก็คงจะไม่ดี ตอนนี้เริ่มเรียนเข้าสู่ปวช.ปีที่ 2 แล้ว ซึ่งผลการเรียนก็ค่อนข้างดีเลยทีเดียว ในเรื่องวิชาเสริมมาบ้าง ถึงแม้เพียงจะเป็นเด็กนักศึกษารวมที่ทุ่มเทเวลาให้กับการเล่นดนตรีในงานของมหาวิทยาลัย และการเข้าแข่งขันในเวทีต่างๆ แต่ผลการเรียนก็ดีอยู่ในระดับ 3.70 ซึ่งเพียวเชื่อว่า "ทำวันนี้ให้ดี อนาคตย่อมดีเช่นกัน" ด้วยการตั้งใจเรียนและหาโอกาสดีดีให้กับตนเองด้วยการทำกิจกรรมอยู่เสมอ

แนวดนตรีที่เพียวเล่นนั้น โดยตอนนี้ยังเป็นช่วงของการค้นหาตัวเองอยู่ว่าเราชอบแนวไหนที่สุด แต่จริงๆก็ฝึกทุกแนว ผลดีของการฝึกทุกแนวคือทำให้เราได้เรียนรู้ในหลายๆสิ่ง แต่เมื่อถึงจุดๆ หนึ่งที่จะต้องเลือกว่าเราจะไปทางไหน

พอเข้าช่วงเรียนระดับมหาวิทยาลัย การแข่งขันดนตรีเริ่มสูงขึ้น แข่งระดับภาค และส่วนใหญ่จะเป็นวงดนตรี มีเป็นตัวแทนของภาคได้แข่งที่กรุงเทพฯบ้าง โครงการ SBPAC Music Championship The Band Contest 2011 จน ได้รับรางวัลชนะเลิศและผมเองยังได้รางวัลมือกีตาร์ยอดเยี่ยมในการแข่งขันครั้งนี้ การแข่งขันล่าสุดที่เพิ่งไปแข่งมาคือ โอเวอร์ไดร์ฟกีต้าร์คอนเทสต์ 7 (OVERDRIVE 7 CONTEST) ซึ่งผมสนใจเองในการสมัครการแข่งขันเพราะทุกคนที่เล่นกีต้าร์จะรู้จักนิตยสารโอเวอร์ไดร์ฟกันส่วนใหญ่ และรู้อยู่แล้วว่าเขามีการจัดแข่งขันอยู่เรื่อยๆ ตอนปีแรกยังไม่ตัดสินใจลงแข่ง เพราะมีความรู้สึกว่าตัวเองยังไม่พร้อม ยังต้องพัฒนาฝีมือขึ้นไปอีก พอมาช่วงปีที่แล้วเราคิดว่าเราพอที่จะมีทักษะมากขึ้น จึงลองตัดสินใจลงแข่งดู บรรยากาศช่วงแข่งขันตอนนั้นไม่ค่อยแกดดันมาก เพราะตนเริ่มการแข่งขันก็เริ่มรู้จักกันมากขึ้น ทำให้เราได้เจอคนที่พูดคุยภาษาเดียวกัน และเพลงที่ผมเลือกใช้ในการแข่งขันนั้นเป็นเพลงที่ยังไม่มีชื่อเพลง เป็นการบรรเลงเพลงโดยเริ่มมาจากความรู้สึกของเราที่อยากได้เพลงอินไปกับมันและรู้สึกสบาย แฝงความเศร้านิดๆ ยังไม่มีชื่อเพลง ทางผู้จัดก็ไม่ได้มีการกำหนดหัวข้อ แต่กำหนดว่าให้ทำเพลงบรรเลงกีต้าร์ มีแบ็คกิ้งแทร็ค วิที่มีเหมือนเพลงบรรเลงทั่วไป ซึ่งผมเป็นคนคิดเมโลดี้กีต้าร์เองทั้งหมด

จากการแข่งขันครั้งนั้นได้เข้ารอบไปถึง 12 คนสุดท้าย การไปแข่งขันครั้งนั้นจริงๆ แล้วก็มีความหวังไว้บ้าง แต่ทุกคนที่แข่งขันก็เก่งทุกคน ต้องยอมรับว่าทุกคนดีหมดขึ้นอยู่กับว่าวันที่แข่งขันนั้นจะทำมันได้ดีกว่าหรือไม่ ซึ่งผลได้เข้ารอบ 12 คนสุดท้ายถือว่าพอใจมาก และคิดว่าการแข่งขันครั้งหน้าน่าจะมีอีกครั้ง โดยมีการแข่งขัน 2 ครั้งในรอบ 1 ปีก็คงจะลงแข่งขันอีกแน่นอน

สิ่งที่ผมได้จากการแข่งขันครั้งนั้น สิ่งที่ได้แน่นอนที่สุดคือประสบการณ์ และต่อมาคือเพื่อน คนที่รู้จักในสิ่งเดียวกันก็จะคอยสามันตลอด มีโอกาสได้ติดต่อกับเพื่อนมากขึ้น ทำให้ได้แลกเปลี่ยนและเราเองก็สามารถกลับมาพัฒนาได้มากขึ้น

ความรู้สึกดีใจอีกเรื่องก็คือได้ทำเพลงกับ **อาจารย์ปราชญ์ อรุณรังสี** แต่ช่วงนี้ยังมีเรื่องยุ่งๆ อยู่บ้างทำให้เพลงยังไม่ค่อยคำเนินไปถึงไหน ทางโอเวอร์ไดร์ฟได้ติดต่อมาว่าต้องการอยากให้ทำเพลง และรู้สึกชอบ และทุกคนที่แข่งขันก็มีเพลงที่ดีของแต่ละคน แต่ช่วงนี้หลายๆ คนอาจจะมีการกิจของตนเอง จึงทำให้เพลงยังคงทำกันอย่างเรื่อยๆ และล้าช้าไปบ้าง

จริงๆแล้วเพียงชอบแนวเพลงเกือบทุกแนว อยากจะเก่งหลายๆ อย่างและนำมาประยุกต์ใช้ แต่ช่วงนี้ยังคงต้องค้นหาตัวเองก่อน ถ้าเราเล่นเป็นทุกอย่างแต่ไม่ดีเอาดีกลายอย่างก็คงไม่ดี เราต้องมีแนวที่เป็นของเรา และทำมันให้สุด

คนที่ชอบในเรื่องของดนตรีและอยากเรียนนั้น ความชอบถือว่าเป็นตัวเลือกหนึ่งที่ผลักดันให้ได้เรียน ได้ทำสิ่งที่รักและชอบ จึงทำได้ดี ปัจจุบันนี้งานอาชีพดนตรีเมื่อจบออกไปแล้วก็มีงานที่รองรับอยู่ค่อนข้างมาก สามารถทำงานได้หลายอย่างและขึ้นอยู่กับเราว่าจะเลือกทำอะไร

สิ่งที่เพียวได้รับจากการเรียนดนตรีนั้นมันทำให้เรารู้สึกดีและสนุกไปกับมัน เพราะมันทำให้เราได้เรียนรู้อยู่กับมันตลอดเวลา ไม่รู้สึกเบื่อหรือว่าไม่อยากเรียนจึงมีความสุขนอกเหนือจากที่เราเรียนแล้ว สิ่งที่ได้จากการรักดนตรีนั้น เราได้เจอเพื่อนใหม่ การเล่นกับวงทำให้เราเหมือนได้แชร์ความคิด ประสบการณ์ ได้พูดคุยกับผู้อื่นในภาษาเดียวกัน วงที่ได้ทำกันในมหาลัยก็คือ "HU BANDS" คนที่อยากเริ่มเรียนรู้เรื่องของดนตรีนั้น เราต้องถามตัวเองก่อนว่าชอบจริงหรือไม่ เมื่ออยู่กับมันแล้วมีความสุขหรือเปล่า อย่าคิดว่าตามกระแสในเรื่องของดนตรี เมื่อเราเลือกมาทางนี้แล้วเราก็อยู่กับมันไปตลอดชีวิต ต้องเริ่มมาจากความสนใจของตัวเองก่อน และบางคนถ้าเรียนด้านนี้แล้วจะไปเปิดเป็นกิจการของตัวเองก็ไม่แปลก เคยมีคำพูดของที่หนึ่ง แซมบ์โอเวอร์ไดร์ฟครั้งแรกเคยพูดว่า **"งานอาชีพมีไว้สำหรับมืออาชีพเท่านั้น"** เราต้องตั้งใจฝึกและเป็นตัวจริง

นักดนตรีในดวงใจของผมคือ พี่ป๊อบ เดอะซันคือกีตาร์ฮีโร่ที่สุดในดวงใจผม ในเมืองไทยผมว่าพี่ป๊อบเดอะซันเล่นกีตาร์ไฟฟ้าได้สุดยอดที่สุดแล้ว ผมเห็นพี่ป๊อบเล่นกีตาร์ทีไรมีแรงบันดาลใจให้ยังฝึกซ้อม เหมือนว่าสักวันหนึ่งเราจะเก่งเหมือนพี่เขาให้ได้

ดังนั้นความใฝ่ฝันในชีวิตคือยากเป็นศิลปินมีผลงานเป็นของตัวเอง หรืออาชีพนักดนตรีที่เล่นแบ็คอัพให้กับศิลปินอยู่เบื้องหลัง ซึ่งนั่นเป็นเรื่องของอนาคตและผมเชื่อว่าทำวันนี้ให้ดีอนาคตย่อมดีได้เช่นกัน ดังนั้นตอนนี้จึงตั้งใจเรียนและขยันฝึกซ้อม ทำหน้าที่ในฐานะนักศึกษาให้ดีที่สุด ในขณะเดียวกันควรหาประสบการณ์จากการทำกิจกรรมหรือเข้าร่วมการแข่งขันในเวทีต่างๆ เพราะนั่นอาจเป็นสะพานพาเราก้าวสู่เป้าหมายที่ใฝ่ฝันในชีวิตก็เป็นไปได้

คติในการใช้ทั้งเลือกการเรียนและการใช้ชีวิตคือ **"ถ้าคุณไม่ล้มเลิก ก็จะไม่ล้มเหลว"** ถ้าเราทำต่อไปอย่างไม่ยอมแพ้ สักวันก็ต้องเป็นวันของเรา .